

ларж (самъ Богъ ги е запазилъ), закарали ги въ лагера. При излизанieto изъ църквата и двора по труповетѣ ходили, а на улицата край слѣнитѣ на църковния дворъ, имало съ стотини хора единъ за други съ пояситѣ си навързани и застрѣляни. Свещ. Стойо Колевъ, Дочо, Хр. Ивановъ, Дим. Нейковъ, Тане Ивановъ, братъ на Св. Захария, които слѣдъ оттегляването на турцитѣ се завръщали да дирятъ или заровятъ нѣкой отъ членоветѣ на сѣмействата си, видѣли труповетѣ въ църквата единъ върху други и вонята била ужасна. Тане Ивановъ намѣрилъ между убититѣ 4--5 годишното си дѣте ранено, което завелъ въ Търново и го исцѣрилъ. Разбития отъ турскитѣ бомби, сводѣ, билъ загрупалъ значителна частъ отъ мъртвитѣ тѣла и слѣдъ освобождението извадени и въ единъ трапъ заровени.

Въ широката изба на Димитра Гарвановъ, която била подъ четири голѣми стаи и салонъ, имало до 200 д. граждани и селяни, между които се намирала и Руска Черковкина съ двамата си братя Мите и Коле Турцитѣ разбили вънкашнитѣ врата, послѣ и на избата, почнали да стрѣлятъ, Коле и Стефанакъ Х. Г. Стоевъ ударили единъ конь и единъ войникъ-арапинъ, а въ сѣщото врѣме и кѣщата била запалена. За да не изгоржѣ и паритѣ наедно съ хората, турцитѣ почнали да викатъ: „излезте, не бойте се, нищо нѣма да ви сторимъ“. Освѣнъ Х. Славе Георгиевъ, Иванъ Коконинъ, Атанасъ Дервентчето и 5—6 жени, които останали въ кѣжла на падвалото отъ пожара здание и презъ нощъа избѣгали, всички други мъже, жени и дѣца, първо били обрани, а послѣ до единъ избити. Ст. Х. Г. Стоевъ предалъ паритѣ си, една кутия съ елмази и пакъ живота му не пощадили. Съпругата му Мария почнала да плаче и къмъ кръвопийцитѣ извикала: „Като ви предаде всичко каквото имаше, защо го убихте? Тѣ, обаче, веднага и нея застрѣляли. Само Русска Черковкина оставили жива, която Мемеледжи Мехмедъ забралъ въ кѣщата си и облѣкълъ я съ турски дрѣхы. Кѣщата му била пълна съ сандѣци, разни покѣщнини, кожи и около 20 д. турци цѣль день пренасяли едно друго. За обѣдъ и вечера имъ готвили цѣли овни на ржжень печени. Слагали петмееъ, речель и разни други сладка въ гърненца ограбени отъ българскитѣ кѣща. Въ врѣме на яденъето преговаряли коя кѣща да ограбятъ и кого по-напрѣдъ да убиятъ ако го намѣрятъ и щомъ се наядвали, трѣгвали.